

Joan Boada Masoliver

...per la qual cosa nosaltres creiem que –hi insisteixo– que aquesta proposició de llei que vostès han presentat és irresponsable i a més insensible socialment.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable consellers, senyores i senyors diputats.

Una qüestió prèvia que il·lustrarà la meva intervenció i que ens demana l'ànima: contestar-li, senyor Boada. En part a la senyora Martínez Sempere –menys– però no toca en aquest tràmit parlamentari, malgrat que vull que entengui, senyor Boada, que concedim importància a allò que diu, i ho valorem, però no entrarem en aquest debat, perquè si no el tindria amb vostè, no el tindria amb el senyor Coto, i parlamentàriament no seria el més adequat. Em centraré exclusivament en la intervenció del senyor Coto, ometent bona part de l'argumentació, tota, que ha fet el senyor Boada.

En què estem d'acord, diputat Coto –en què estem d'acord? Doncs en un munt de coses, que és la primera cosa que crec que ens convé constatar. Volem acabar amb la crisi i fer-ho aviat. Estem d'acord. Volem, a més, reduir el dèficit per imperatiu de la nostra activitat política com a Govern i per l'imperatiu dels mercats, fent els deures. Estem d'acord. Ens dol practicar els ajustos pressupostaris amb la duresa que els hem de practicar. Estem d'acord. I a més creiem que hem de reactivar l'economia per sortir d'aquest cicle que ens complica molt i molt la vida com a país, ciutadà a ciutadà, ciutadana a ciutadana. Estem d'acord, amb tot això estem d'acord.

Amb què més estem d'acord del que ens planteja el Grup Parlamentari Popular? Som partidaris de la moderació fiscal, no volem excessos en la fiscalitat, i amb això hem treballat molt de temps –molt de temps– hem treballat anys fent veure que la fiscalitat en si mateixa no és un valor que hem de preservar de totes totes, sigui quina sigui la situació. També amb això hem estat d'acord. I hem corregut un llarg camí explicant que els abusos en l'àmbit de la fiscalitat són contraproductius per a l'economia productiva. I hem fugit d'aquesta buidor del debat dels rics i dels pobres, de tota aquesta història que ja sabem on condueix i què fonamenta i què justifica. Amb tot això estem d'acord.

Dit el que he dit, senyor Coto, li dono una resposta cordial, malgrat que freda, a les consideracions que vostè ha fet des d'aquesta tribuna. Cordial però freda. No sé a què vénen, diputat Coto, aquesta necessitat de desqualificar aquesta majoria minoritària i elecció del Govern amb un punt de discrepància entre l'1 i l'1,2 per cent d'actes jurídics i documentats. Diputat Coto, pensi-s'ho. A què ve? Ja sé que bona part de la intervenció la dedica vostè als grups de l'oposició, que per a això estem en període preelectoral. Jo ja ho entenc. Però si pogués evitar algunes de les informacions que vostè situa en aquest debat i algunes de les asseveracions que fa la política del Govern, doncs jo en dos minuts enllestiria dient-li que no pel que ara li diré a continuació, però en canvi vostè posa aquí una artilleria que és una artilleria, des del punt de vista personal, absolutament fora de mira, diputat Coto. Després faré una referència final a aquesta qüestió.

En què no podem estar d'acord avui – en què no podem estar d'acord avui? En la filosofia? No, la compartim. En els continguts genèrics? No, els portàvem al nostre programa electoral? En l'oportunitat? Sí. Això és el que discutim, senyor Coto, una cosa tan concreta, diputades i diputats dels Grup Parlamentari Popular, una cosa tan concreta sobre si això és oportú ara, en aquest moment, o no.

Deixi'm llegir un argument de més autoritat, la del president Mas. Vostè ja ha fet referència. Contextualitzem el que va dir el president Mas, diputat Coto, li sembla bé? «Hem mantingut durant l'any 2011 i mantindrem durant el 2012 els nivells fiscals que va aprovar l'anterior Govern de la Generalitat durant la passada legislatura. Això afecta els tributs com l'IRFP, situat a Catalunya al 49 per cent,

impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, entre d'altres.» Ho fem perquè en aquest context explicava el president Mas el cràter de les nostres finances. Un cràter que vostè ha ventat, ha ventat amb finalitats polítiques, de crítica des de l'oposició i amb caràcter electoral, clar que ho ha ventat, i que és brutal. Estem parlant d'una xifra que ni en les més aventurades de les nostres percepcions quan estàvem a l'oposició ens les haguéssim pensat. No nosaltres, diputats, tampoc els diputats socialistes. No nosaltres, tampoc els diputats socialistes creien que el dèficit arribaria al nivell que va arribar, i vull pensar que fins i tot molts dels dirigents del Govern no van estar amatents al volum d'aquest dèficit i crec en la bona voluntat a l'hora d'expressar aquesta qüestió.

Ara, això és tan gran, la realitat es tan gran que evidentment algunes mesures s'han de prendre. Quina és la que pren el Govern? Home, anem a paraitzar aquest nivell per veure si quan la crisi passi podem anar a la reducció que vostè proposa. Torno a repetir l'argument per si no és clar, durant el 2011 i el 2012 això ho aturem, i tornem a veure si el 2013, reactivada l'economia, som capaços de modular aquest tant per cent que vostè reclama de disminució. Ni més ni menys. Diputat Coto, no és raonable –no és raonable?

Li he explicat en aquesta cambra i no sé si això va ser cregut o no, el següent: nosaltres, el conseller Mas-Colell no em desmentirà, no cregui que vam haver de decidir alegrement sobre la suspensió definitiva de l'impost de successions. No cregui que aquesta va ser una qüestió pacífica. No cregui que no teníem dubtes com a grup parlamentari, no sé si el Govern, no hi formo part, això ens ho pot dir el Govern, la vicepresidenta i el conseller. Clar que en teníem. I en aquell moment, coneixedors de la realitat que teníem, vam prendre una decisió de la que teníem en aquell moment, complirem el nostre programa electoral i que Déu ens ajudi. I el vam complir.

Ara, diputat Coto, estem en una realitat que ens fereix doblement, el que pensàvem i el que és. Però vostè com a ciutadà de Catalunya ha d'estar tan ferit, tan ferit per la tempesta com nosaltres. No cal alarmar ningú, no cal fer dramatisme amb ningú, és terrible la situació financera i hem de ser capaços d'això, de veure com ajudem tots plegats a què això no empitjori. «Escoltin –ens diuen des de

l'oposició– tornin enrere l'impost de successions.» I fermes. Ja ho entenem, que aquesta és l'argumentació de l'oposició, clar que l'entenem, és la que fariem probablement si estiguéssim allà, diputat, clar que l'entenem, però aguantem fermes.

Però no volem anar més enllà, i els demanem que no es posin una medalla de cartró, dient: «És que nosaltres som gent estupenda que recaptàvem de 1,2 a l'1.» Què costa aquesta mesura, diputat Coto? No, no, què costa aquesta mesura, diputat Coto? Quan intervingui m'ho dirà. El diputat Boada ja ha donat una xifra. Jo diré la que em donen des de la conselleria, que d'això entenen més que jo que els parlo: 57,6 milions d'euros.

Doncs sembla, senyor Coto, que això ara no ho podem acabar de justificar, tenint en compte –tenint en compte– el que significa globalment per a les finances ara i el que porta des del punt de vista d'impuls de l'economia productiva. No vull reproduir cap argument dels que ha donat l'oposició, però algunes coses que els hem dit són: fer aquesta mesura que significa 57,6 milions d'euros ajudaran una reactivació de l'economia en l'àmbit del sector immobiliari? Doncs Coto, jo ho desitjaria... No, no de manera decisiva. Si té en compte, a més, que les novacions i les subrogacions estan exemptes, que és el que està passant. Qui coneix la realitat sap que el que s'estan produint què són? Novacions i subrogacions i estan exemptes. Doncs per què complicar tot plegat això, senyor Coto? Jo crec que podríem estalviar-nos-ho.

La gravetat de la situació és la que no ens permet donar suport a aquesta iniciativa que creiem que és ben intencionada però que té un punt, si m'ho permet, té un punt d'allunyat de la responsabilitat que crec que ha de presidir la tasca de tots els grups parlamentaris.

I ara vull fer, queda poc temps però vull fer-li una digressió, senyor Coto, que crec que pot ser d'utilitat, i no voldria que la interpretés vostè com a cap consell, Déu vos en guard a aquestes alçades de donar cap consell a cap diputat o diputada, però vull fer-li aquesta digressió. I la digressió és la següent: els principis són molt importants, diputat; les idees força són molt importants, diputat; tot allò que veritablement forma el corpus del que defensem com a partit, com a grup

parlamentari, com a diputats adscrits a una manera d'entendre el món és molt important, no ho podem trivialitzar. Si vostè és un liberal que creu en la moderació fiscal –i ho és– no trivialitzi aquest concepte. No doni arguments permanents perquè surti el sol o plogui nosaltres baixem això, perquè no és això i vostè ho sap.

Diu: «Escolti, jo estic per la moderació fiscal.» I aquest Govern també. «Jo estic perquè no s'incrementin els impostos.» I aquest Govern també. «No estic perquè en època de crisi no es mudin els impostos», que diria Sant Ignasi, bé, Sant Ignasi no va parlar dels impostos. (*Remor de veus.*) No va parlar dels impostos Sant Ignasi, això és una concessió a les caracteritzacions que ha fet el diputat Boada sobre el paper de l'Església, és per compensar, diputat, és per compensar, no pateixi. Sant Ignasi va parlar de mudar les actituds, jo parlo de mudar els impostos. En època de crisi, diputat, no. I amb això estem d'acord, però no ho trivialitzem, perquè si vostè surt a la tribuna, aquí, a dir: «S'ensorra el món i vostès petits governs d'incomplidors fan que el món s'ensorri perquè no es rebaixa el 0,2 de les transmissions patrimonials», tothom els escolta i diu «però de què estan parlant, d'actes jurídiques documentats, de què estan parlant aquest col·legues?»

No podríem entendre, diputat Coto, que defensar les nostres idees, els nostres valors, els nostres principis, ep, amb la que plou i amb la que caurà, demanant més impostos, més impostos, més impostos per aquells que creuen que la crisi s'arregla a favor d'incrementar els impostos perquè així paguen un grup petit, petit, de ciutadans rics, i afavoreixen tot el conjunt gran, gran, gran, gran de ciutadans que tenen dret a tenir una redistribució, cosa que en principi podem compartir. Si vostè és capaç de trivialitzar aquesta idea, diputat, no ens en sortim, i li fa un flac servei a allò que pensa, allò que defensa, allò pel que lluita, que és pel que lluita aquest Govern.

Per on he començat i per on acabaré. He començat amb què estem d'acord. Amb què estem també d'acord? I amb què estem en desacord, només amb què estem amb desacord? Doncs amb l'oportunitat. Tinc massa experiència parlamentaria com per apel·lar a vostè a què retiri aquesta iniciativa. Això no passa. Hauria de passar en un sistema democràtic, hauria de passar, diputades i diputats. que els arguments ens convencessin i diguem: «Escolti, té raó. Té raó.» Ep, i que votéssim

coses, hauria de passar, però no passa mai. Per tant, jo no li demano que la retiri, demano que compregui els nostres punts de vista, demano que defensem junts la moderació fiscal, demano que lluitem per la reactivació i demano que tot això ho tinguem en compte quan vinguin els propers pressupostos.

Prova de l'àcid(#): els propers pressupostos, que veurem com som capaços de mirar de contenir, mirar, tractar de contenir la pressió fiscal, tractar de domar-la tenint en compte aquesta situació i avançar junts en tot allò que es pugui.

Penso, diputat, que no ens quedi més remei, dit això, dit això no ens queda més remei que votar que no. I em sap greu votar que no compartint tantes coses com compartim. Home, ep, en l'àmbit econòmic, no cal dir-ho, que quedi precisat l'assumpte. I vostè, si m'ho permet –i acabo, senyor Coto– hauria d'intuir i dir escolti, és veritat, tenim tants flancs oberts que per què obrir-ne gratuïtament un més.

Gràcies, senyor diputat, gràcies senyores i senyors diputats, gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, per un torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor...

fitxer 16

senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto i Roquet

Sí, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Boada, vostè parla de la recaptació, i ha pensat quant significa per a una família aquest impost? Un habitatge que tingui un valor de 250.000 euros, jo crec, possible a Catalunya, amb la rebaixa que proposem significaria un estalvi de 500 euros. Potser per a vostè, senyor Boada, 500 euros són insignificants, però ja li asseguro jo que 500 euros, a dia d'avui, amb la crisi i l'atur que estem patint, no és que siguin insignificants, és que per a moltes famílies són vitals.

I el mateix que li deia, senyor Fernández Teixidó: 500 euros per a una família són 500 euros per a una família. Vostè diu, «és l'1,2..., l'1 per cent», bé, per a vostè

també són insignificants 500 euros. Ja li dic jo que per a moltes famílies, a Catalunya, no ho són.

Miri, senyor Boada, el que sí m'ha sorprès és que vostè no m'hagi dit ni neoliberal ni hagi parlat dels mercats. I potser vostès, Iniciativa - Verds no ho han fet perquè han quedat completament desautoritzats per parlar dels mercats després de conèixer, segons les declaracions de patrimoni dels diputats al Congrés dels Diputats, que el seu col·lega, el «camarada» Gaspar Llamazares, té 300.000 euros en fons d'inversió. Potser per això ja no es dediquen a donar lliçons sobre els mercats.

Miri, senyor Boada, vostès, Iniciativa - Verds són el Partit Comunista disfressat de moviment ecologista i antiglobalització, i vostè, com fa habitualment el seu grup, acostumen a utilitzar una verbositat inflamada i vàcua, que s'assimila molt a la que utilitzen els líders populistes sud-americans, a l'estil Hugo Chávez i Evo Morales. Però el problema no és la verbositat que utilitzen. El problema és el que s'amaga sota aquestes paraules. I el que s'amaga és un missatge que li diuen a la gent: «No treballis, no t'esforcis, l'Administració ho fa per tu.» I quan aquest sistema que vostès defensen s'ha portat a terme, s'ha portat a la màxima expressió –per cert, mai democràticament, i l'exemple és la Unió Soviètica o Cuba–, quan aquest sistema s'ha acabat portant a la màxima expressió, el que ha acabat generant és més pobresa, és més dificultats, és més deteriorament del medi ambient, que vostès tan defensen, i, en definitiva, és perjudicar a la societat.

I com s'ha pogut veure amb les seves paraules, vostès no tenen cap tipus de voluntat de rectificar. I vostè, senyor Boada, parlava que «clar, és que falta habitatge públic». Escolti, no recorda que vostès han deixat 3.264 habitatges buits, el seu partit, quan ha governat. No ho recorda? Això és recent, eh? Per tant, jo l'emplaço a que algun dia, espero que més aviat que tard, rectifiquin.

Miri, senyor Fernández Teixidó, com ja li he dit en altres ocasions, i ja li vaig en altres debats des d'aquesta tribuna, el senyor Artur Mas s'està convertint en el Zapatero català, que diu una cosa en campanya electoral, punt 479 del seu programa electoral, amb el lema «Comença el canvi», que diu que els impostos, aquests impostos que vostè ha fet menció, els retornarien a la pujada anterior al

Govern tripartit. I l'exemple més evident que vostès diuen una cosa en campanya i fan la contrària quan governen, és que vostès han decidit mantenir la mateixa política fiscal del Govern tripartit, i no solament ho faran sinó que a més presumeixen de fer-ho, i encara ens anuncien més taxes universitàries, més preus públics, i la creació de nous impostos sense saber el fet imposable, quan s'aplicarà i a qui afectarà aquest impost.

Però el problema, senyor Fernández Teixidó, és que si vostès no estimulen l'economia, i només es dediquen a aplicar la tisora i a apujar impostos, el que succeirà és que seguirem amb la mateixa situació de crisi i d'estancament i d'atur que està patint l'economia catalana. I al final, si no rectifiquen, el que acabarà succeint és que el senyor Zapatero..., el senyor Artur Mas passarà de ser el Zapatero català a convertir-se en el Giorgios Papandreu espanyol. I amb la seva posició de vot, un altre cop en aquesta proposició de llei, vostès sembla que no pensen rectificar, i jo espero i desitjo, i l'emplaço a vostè com a portaveu, president de la Comissió d'Economia i portaveu econòmic del seu partit, que rectifiquin i canviïn d'opinió.

I, per últim, dirigint-me a la senyora Martínez-Sampere: vostès, el PSC, i vostè, com viuen en la confusió permanent, doncs les seves paraules tenen el valor que tenen. Vostès canvien d'opinió constantment, i així ho fan quan governen i així ens va a tots. I les dades de l'atur d'ahir en són l'exemple més evident. Avui pugen impostos, demà eliminen impostos i al dia següent introdueixen nous impostos. Avui malbaraten i demà congelen pensions i rebaixen els sous dels treballadors públics. I sempre amb un denominador comú, que és el suport de Convergència i Unió a les seves polítiques.

Per tant, pot ser que avui presentin una esmena a la totalitat, com de fet han fet, però és possible que demà ho acabin aplicant allà on governen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

(Joan Boada i Masoliver demana per parlar.) Senyor Boada?

Joan Boada i Masoliver

Gràcies, presidenta. No, només...

La presidenta

Per al·lusions, suposo.

Joan Boada i Masoliver

Per al·lusions, sí –sí–, perdoni.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Boada i Masoliver

Gràcies. No, només dues qüestions: una, sobretot, que li exigeixo una certa dignitat parlamentària, al senyor Coto, quan fa referència al meu company i amic Gaspar Llamazares, d'Izquierda Unida, per la insinuació que ha pogut fer. És digne, és just, i forma part de la seva vida i el seu treball que pugui tenir els diners que té, i no té res a veure amb la meva ideologia i el meu plantejament. Vostè ha posat una ombra de dubte que no té cap dret a posar-ho. I li demano, li exigeixo dignitat parlamentària.

I, amb relació a les nostres possibles relacions ideològiques amb altres formes, amb la Unió Soviètica, o Cuba, o no sé quants ha dit. Miri, per no insultar la intel·ligència dels diputats i diputades d'aquesta cambra, no el replicaré.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, intervenció per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta proposició de llei de modificació del tipus de gravamen general de l'impost sobre els actes jurídics documentats. Una proposició de llei que es presenta en el marc de la política fiscal que defensa el Partit Popular, que ens l'han detallat molt bé avui, després de fer una equiparació dels qui no defensem aquesta política amb

actituds pròpies de l'economia planificada, que crec que tots plegats, sobretot alguns grups, però tots plegats, doncs n'estem força lluny, d'aquells plantejaments, vostès ens han posat sobre la taula quina és la seva política fiscal. Una política fiscal que, després de llegir la seva exposició de motius, i preparant aquesta intervenció, vam intentar fer-la quadra, i l'excel ens donava error; ens donava error perquè vostès intenten fer quadra una equació que no quadra. Reduir impostos, reduir l'endeutament i mantenir la despesa social no pot ser; tot alhora no pot ser. És una equació impossible. I és el que vostès defensen aquí. Potser ho defensen aquí perquè estan a l'oposició, no tenen tasques de govern, i a partir del 20 de novembre, probablement, vostès tindran tasques de govern al país del costat i els tocarà (*veus de fons*), potser, canviar alguns d'aquests plantejaments.

Vostès acusen sovint a la resta de forces polítiques, sobretot els que van formar part del Govern de la Generalitat fins al passat novembre, de fer un cert malbaratament de la despesa pública, de les finances públiques. I vostès ho senten en la despesa, però s'obliden dels ingressos. En ingressos també es pot malbaratar. I el que s'ha produït a l'Estat espanyol arran de les reformes fiscals que vostès van aprovar als anys 98 i als anys 99, ha estat un malbaratament dels ingressos. Fent rebaixes fiscals a qui més tenen, a les rendes més altes. Només cal mirar el tipus efectiu que avui paguen les rendes més altes en els impostos sobre la renda. Ha anat caient. D'estar superior al 40 per cent a tot just –tot just– superar, ben penosament, el 30 per cent.

Aquesta política de rebaixes fiscals, aquesta alegria en rebaixar impostos als qui més tenen també forma part d'aquella festa que *The Economist* ens va dir fa uns mesos que s'havia acabat. No només és la festa del totxo, també és la festa de les rebaixes fiscals a qui més tenen, i que per responsabilitat, no ja només per una qüestió ideològica, sinó que per responsabilitat s'ha de corregir.

Vostè ens ha pintat, doncs, tot un programa fiscal que esperem que, si guanyen les eleccions estatals, no l'apliquin, perquè ens aboca al l'estat mínim; ens aboca a una idea d'estat gairebé de l'Antic Règim, en què l'estat només s'ha de dedicar a tenir l'exèrcit i a mantenir la corona. I algun estat modern, un estat del segle XXI, un estat democràtic ha de fer alguna cosa més, com és mantenir l'estat del

benestar, i per això es necessiten impostos, i per això hi ha d'haver impostos progressius, i per això hi ha d'haver impostos que qui més té pugui contribuir més, en funció també de les seves possibilitats.

Davant del seu model, d'aquest model d'estat mínim, de no pagar impostos, davant d'aquesta equació impossible que vostè ens plantejava, Esquerra Republicana té un altre model. En primer lloc, la plena responsabilitat fiscal, perquè quan vostè parla de competència fiscal entre territoris s'oblida que no és una competència perfecta, perquè aquí hi ha algú que està adulterant les normes del joc, perquè hi ha territoris, a l'Estat espanyol, que poden competir fiscalment amb Catalunya perquè per la porta del darrere, el pare Govern estatal els dona una paga més alta que als catalans, que al Govern català. Quan hi han comunitats autònomes, territoris de l'Estat que les transferències que tenen, que la balança fiscal amb l'Estat és positiva, evidentment que poden competir amb Catalunya rebaixant impostos. Nosaltres defensem la plena responsabilitat fiscal, que recaptem, que tinguem capacitat normativa en el marc harmonitzat de la Unió Europea, que gestionem, que liquidem, que inspeccionem els impostos. Per tant, la independència fiscal. Però també aquesta independència fiscal la volem posar al servei de retornar la funció redistributiva que ha de tenir tot sistema fiscal. I en el context actual, que si s'han d'aplicar, de polítiques d'austeritat, siguin d'austeritat progressiva: qui tingui el cinturó més ample que se l'ajusti més, no l'ajustem sobre els que ja els tenen prou «apretat», perquè els acabarem escanyant.

Fetes aquestes consideracions de caràcter general, que crec que eren necessària perquè, d'una proposició de llei que modifica en un sentit molt petit un tipus de gravamen se n'ha fet un debat sobre la política fiscal, permetin-me que entri al contingut del projecte de llei.

Nosaltres donarem suport a les esmenes a la totalitat. En primer lloc, pel context; un context de feblesa de les finances públiques, de caiguda d'ingressos tributaris, per això es va fer el Decret Llei 3/2010, i creiem que les causes que van motivar aquell decret llei, que la caiguda dels ingressos tributaris i el manteniment necessari de la despesa social en molts àmbits, per no produir una crisi social, doncs creiem que es mantenen, es mantenen les causes. Per tant, no hi ha, no

tenim cap motiu per poder modificar, per modificar aquell decret llei que establia un ajust dels impostos a la situació de crisi.

I li faré una altra pregunta: quina despesa estan disposats a renunciar per aquests entre 57,6 milions d'euros que ens citava el diputat Fernández Teixidó o els 90..., és igual, en tot cas, triï la xifra que vostè vulgui, però digui quina despesa renuncia per aplicar aquesta proposició de llei. Noranta milions d'euros és el cost que té en aquests moments les retallades que estan havent-hi en atenció primària al nostre país. Per tant, digui'ns vostè a què pensa renunciar. En definitiva: qui pagarà les misses d'aquesta proposició de llei. I veient la línia, creiem que les misses, si s'acaba aprovant, i pel que intuïm en aquest debat no serà així, per sort, les acabaríem pagant els de sempre.

En segon lloc, pels suposats efectes que vostè atribueix a aquesta proposició de llei. Vostè fa un exercici argumental interessant, que és: a partir de l'efecte que pot tenir aquesta proposició de llei sobre casos particulars –citava la família que s'estalviaria aquests 500 euros en una modificació hipotecària–, a sensu contrario, fa un efecte general de recuperació econòmica. I està bé que hom cregui molt en la potencialitat de les propostes que aprova el Parlament, però crec que evidentment és exagerat que a partir d'aquesta modificació es pugui recuperar, sigui el que diu textualment en la seva exposició de motius, d'aquesta proposició de llei, que és l'inici de la recuperació econòmica. Home, creiem que vostè atorga massa potencialitats que no té aquesta reforma, que a més pot permetre un augment de la inversió, de la demanda, etcètera.

Creiem que està equivocat, perquè si realment hi haguessin fonaments que ens induïssin a pensar que seria així, no dubti que la majoria de grups d'aquesta cambra li donarien suport i no és el que es trobarà avui.

Fitxer 17

...[i] després vostè ha posat sobre la taula alguns arguments que creiem que contribueixen a la confusió. En primer lloc, el de competència fiscal entre territoris, crec que abans ens hi hem referit, i en aquest sentit Catalunya, en aquesta

competència fiscal, juga aquest partit, com deia abans, amb les mans lligades, perquè no tenim plena responsabilitat sobre l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya, i per això aquest Parlament la setmana passada va aprovar una proposta resolució en la línia d'aconseguir un sistema de finançament basat en el concert econòmic. I barreja també, en aquest argumentari, el context d'augmentos o baixades de l'Euribor, les comissions bancàries que s'apliquen en modificacions de préstecs hipotecaris, quan ja hi ha àmbits de treball, per exemple, en tot el que són les comissions bancàries, en algunes que són abusives ja hi ha unes línies de treball que estem fent en aquest Parlament, i en algunes que hi participa el seu grup, i que els animo a participar-hi amb molta més intensitat.

També vostè indueix a la confusió quan ho centra en operacions hipotecàries, quan aquest impost grava també documents de caràcter mercantil que s'han d'entrar a registre, com el Registre Mercantil, o documents que s'han d'entrar al Registre de la Propietat, i que són aquests els que constitueixen la base més important de recaptació de l'impost d'actes jurídics documentats. Per tant, entenem que també per aquest motiu vostès estan equivocats. Vostès normalment en aquesta cambra quan parlen de política econòmica fan apel·lacions al rigor, a la disciplina, i creiem que en la seva proposta se'n troba a faltar molta. I hi ha també grups parlamentaris, i creiem que així ho hem de dir, que canvien d'opinió quan estan al Govern o no, i no ens podem estar de fer referència al debat del Decret llei 3/2010 que va haver-hi quan el mateix diputat que avui des de Convergència i Unió s'ha oposat –s'ha oposat– en aquesta proposta ens deia: «Ara, obro cometes, ara transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, per cert, en un moment esplèndid de l'aprovació del negoci immobiliari, en un moment perfecte per fer-ho, i a més, punts suspensions, un puntet, el 020, –diu– això no té massa efecte. Si no té massa efecte que no ho facin i si ho fan reconeixin que té efecte», tanco cometes. És a dir allò que fa un any vostès rebutjaven avui es veuen obligats a mantenir-ho i la situació de crisi és la mateixa sinó més greu. Per tant, els encomio també que allò que avui defensen des del Govern, allò que avui defensen de rigor, ho haguessin pogut pensar també fa un any quan s'hi van oposar amb uns arguments que recorden la intervenció amb que vostè...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant...

Pere Aragonès i Garcia

–Ja acabo, presidenta. ...ha acusat el diputat del Partit Popular de fer-ho per electoralisme. Creiem que ara és moment de la responsabilitat i nosaltres que defensem el mateix quan estem al Govern i oposició, rebutjarem aquesta proposició de llei donant suport a les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas. *(Pausa.)* Senyor Fernández Teixidó? *(Pausa.)* Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Trenta segons tindrem. Senyor Aragonès, jo esperava que vostè això no ho diria perquè l'única cosa que li hem de dir avui és: «Sap per què avui nosaltres hem de posar distància en aquest punt del programa? Pel maleït dèficit que vostès han estat capaços de muntar, justament per això. És a dir, «vostè per què deia allò?» Perquè la xifres que vostès ens donaven en aquell moment no coincideixen en absolut amb les xifres que aquests senyors, el Govern, s'hi ha trobat. I, clar, que vostè ens digui: «Home, digui el mateix abans que ara.» Resulta que ni abans tenien raó ni ara tampoc.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Cañas? *(Pausa.)* Un moment, senyor Cañas.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, per al·lusions i molt breument.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Miri, jo crec que aquesta reflexió que vostè ha fet d'aquest canvi d'opinió el podria haver pensat a l'abril d'aquest any quan van renunciar a l'impost de successions (*Remor de veus.*) provocant unes polítiques d'austeritat que afavoreixen –que afavoreixen– les seves polítiques d'austeritat a qui més té i a qui més pot contribuir. Jo crec que això ho hem de corregir tots plegats.

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó... Senyor Cañas, ja pot començar.

Jordi Cañas Pérez

Muchas gracias, presidenta. Y gracias a los diputados que me permitan intervenir. Hoy hemos visto la versión *tea party* del Partido Popular, el señor Coto, otro nombrada portavoz de este neofundamentalismo ultraliberal también, pero mire, yo le voy a decir. Yo cuando veo la ley que ustedes quieren modificar veo que pone «contención del gasto y en materia fiscal reducción del déficit público.» Yo me gustaría que ustedes asumieran el principio de realidad, es que el déficit es el que es, no ha ido a mejor, ha ido a peor. Entonces, ¿su propuesta es positiva? Bueno, sí, en un mundo perfecto, que no es este. De todas maneras yo estoy convencido que ustedes tiene un objetivo, que es una coartada electoral. Yo estoy convencido que la oscuridad pagana de la oposición será iluminada a partir del «20 N» con una aparición mariana del poder, ustedes verán la luz –verán la luz– y esa luz les hará ver la realidad: que con menos no se puede hacer más, queridos amigos, –no se puede hacer más–, se hace menos. Y, entonces, esta posición de rebaja permanente de la presión fiscal se transmutará por arte mágico o religioso en aumentar impuestos. Yo lo vaticino, lo vaticino desde esta tribuna, aumentaran impuestos, yo estoy convencido que subirán el IVA, seguro, y entonces me gustaría escucharlos.

Detrás de su propuesta hay una lógica política y hay una lógico ideológica, ¿eh?, y detrás de la ideología hay ideas, y la suya está muy clara, tiene un modelo de sociedad muy concreto, asistencial, de beneficencia, caritativo o compasivo, mientras algunos defendemos un modelo de sociedad fundamentado en derechos,

en la justicia social y en la igualdad de oportunidades, y eso tiene un coste, y para eso sirven los impuestos. Estos impuestos deben de estar bien distribuidos, deben ser progresivos, justos, equitativos, y tiene que dar servicio y dar respuesta a las necesidades que el colectivo, el conjunto de la sociedad y de sus fuerzas políticas determinen. Pero, claro, es paradójico ver como por un lado alguien está exigiendo que no se recorte en el gasto público, que está exigiendo un aumento del gasto social y en paralelo propone una disminución del déficit.

También es entrañable escuchar al representante de Convergència i Unió, es entrañable, lo que pasa es que hacen muy poquito. Yo no sé si ustedes conocían el déficit, debe ser usted el único, aprobó aquí el descenso de 200 millones de euros de los ingresos de la Generalitat con la eliminación del último tramo del impuesto de sucesiones. Yo estoy convencido que usted está herido, seguro, a usted le molesta muchísimo, y está usted preocupado, la situación es terrible, pero, claro, la realidad desacredita su postura: es que ustedes decidieron prescindir de los ingresos públicos. Por lo tanto no entiendo porque no apoyan la medida del señor Coto, o del Partido Popular. Seguro que usted después me intentará refutar.

Yo lo que planteo es ¿ustedes por qué no plantearon mientras pudieron, mientras estaban en proceso de cortejo con Convergència i Unió incorporar esta medida en las medidas de acompañamiento de los presupuestos, por ejemplo? Hubiera sencillo y lógico, ¿verdad? ¿Por qué no? Es curioso, me gustaría obtener respuesta. ¿Por qué –por qué lo proponen ahora sabiendo que su propuesta es irresponsable? Porque hay una fecha, que es el «20 N». Nosotros estamos en la disposición de negociar con el conjunto de fuerzas parlamentarias la necesidad de estudiar un modelo de fiscalidad que se ajuste a las necesidades financieras de nuestra comunidad y a los principios de progresividad, redistribución y justicia social. Estamos de acuerdo, creemos que medidas parciales... –acabo, presidenta– ...medidas fiscales parciales sólo tienen como intención generar coartadas y generar titulares que ya están –ya están– definidos: el PP es el partido que busca bajar impuestos, que quiere bajar impuestos, y el resto de la cámara no. Lo que pasa es que el conjunto de ciudadanos sabrán que su propuesta es irresponsable y que la postura del resto de fuerzas políticas en esta cámara

entiende el principio de realidad y está en la línea de no engañar a los ciudadanos y de asumir la responsabilidad que colectivamente tenemos que tener todos frente a la situación de crisis que vivimos.

Gracias presidenta. Gracias, diputados...

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. És que baixo rient perquè, senyores i senyors diputats, això no és debat del *tea party*, això és el debat de la *party* directament, perquè, clar, aquest debat es situa al Parlament com el que és: un veritable parlament de segona, d'una comunitat autònoma de règim comú del Regne d'Espanya. Intentar construir un debat ideològic entre el liberalisme i la socialdemocràcia amb una proposta per abaixar l'impost d'actes jurídics documentats de l'1,2 per cent a l'1 per cent demostra la categoria política i la intensitat ideològica real que es pot generar en aquest Parlament de Catalunya. Home, si us plau, deixem de fer entre tots plegats la demagògia i la fal·làcia que la ciutadania precisament ens demana que deixem de fer. Aquí el que hem de començar a entendre és allò que deia Gramsci quan utilitzava aquella metàfora del «sostre de vidre», i és que no podem arribar al cel, no podem tocar el cel, hi ha un «sostre de vidre» –hi ha «un sostre de vidre»– que es diu Espanya, hi ha un sostre de vidre que ens diu que les lleis es fan a Espanya i que el debat fiscal es fa a Espanya i que aquí l'únic que podem fer és propostes d'aquesta categoria recaptatòria, com la que fa el senyor Coto, absolutament nímies i que no tenen cap tipus d'impacte real, i ara parlarem sobre això.

Que vostè digui –que vostè digui– que una mesura com aquesta significarà l'inici de la recuperació econòmica, miri, és menys probable que el senyor Duran i Lleida aconseguixi el concert econòmic. Que aquesta proposta signifiqui l'inici de la recuperació econòmica és menys probable que el senyor Duran i Lleida aconseguixi el concert econòmic. No fem broma, si us plau, no fem broma sobre

aquestes qüestions. Aquesta mesura –aquesta mesura– el que significa senzillament és el seu lluïment en aquesta tribuna i començar a fer unes pràctiques que segurament li aniran molt bé per quan vostè se'n vagi al Congrés de diputats a Madrid a poder fer realment propostes en política fiscal amb un fons ideològic o bé, això ho dubtem, es faci independentista i aposti perquè aquesta cambra parlamentària pugui realment fer debat ideològic.

En aquests moments on estem discutint i estem qüestionant retallades de la sanitat, a l'educació, que es tanquen quiròfans, no podem acceptar que encara es sostreguin més recursos públics a la Generalitat de Catalunya, ni que sigui una quantitat tan petita com l'impacte econòmic que té aquesta proposta. No podem, senyor Coto, s'ha de ser més formal. Vostè no pot dir que aquesta proposta va en la línia de reduir el dèficit públic –vostè no pot dir que aquesta mesura va en la línia de reduir el dèficit públic–, vostè no té clars ni els criteris més elementals d'economia i de microeconomia. En aquests moments la compra i venda d'habitatges és absolutament inelàstica perquè les famílies estan absolutament endeutades i, per tant, no és per la disminució d'aquest impost d'actes jurídics documentats que s'incrementarà de tal forma la compra-venda d'habitatges que al final aconseguirem una major recaptació fiscal, això no funciona així. Si apliquem aquesta mesura aquests pocs milions d'euros de recaptació que implica però que ara mateix són imprescindibles per no tancar més quiròfans, per no tancar més serveis d'urgència, per no haver de retallar els sous ja molt retallats dels professionals sanitaris, per no haver de desplaçar-los, ves a saber fins a quan, els complements salarials a què tenen dret, no podem caure en aquest tipus de demagògia i no podem fer servir aquest Parlament com un laboratori, com un camp de proves, com un intent de construcció de debats ideològics perquè això no va per aquí, això és un Parlament que en aquests moments no té aquestes capacitats, està bé que vostè vulgui fer pràctiques, que ho faci a les universitats, no en aquest hemicicle.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, jo en primer lloc el que voldria dir és que sí que ens podríem evitar algunes disquisicions, però vull donar les gràcies a les ocurrencies, a les ironies fines i a la capacitat dialèctica d'alguns diputats que m'han precedit perquè fan molt més amè el debat parlamentari.

Dit això, penso que realment, doncs, el que ens proposa el Partit Popular de retornar el tipus efectiu de l'impostu d'actes jurídics documentats a l'1 per cent en lloc de l'1,2 per cent, bé, no és una barrera infranquejable, com fan referència a la seva proposició. Entenc que aquest increment, ha fet l'exemple dels dos-cents cinquanta mil d'hipoteca, jo li faria que la hipoteca mitjana estem de cent-cinquanta mil euros, per tant, el diferencial serien tres-cents euros. Evidentment que això no és una xifra menystenible, però no és una barrera infranquejable.

D'acord amb el rere fons econòmic, diputat Coto, en aquest sentit...

Fitxer 18

...penso que l'augment de la pressió fiscal, doncs, afebleix, per descomptat, la recuperació econòmica. A més a més, penso que reduir la renda familiar disponible, doncs, ofega les possibilitats d'augment del consum privat; per tant, els incentius, les rebaixes fiscals en aquest àmbit i en altres àmbits crec que és una bona manera d'esperonar la demanda. I estic segur que el Govern, doncs, estaria encantat d'abaixar els impostos. Per tant, en el rerefons econòmic, jo estic força d'acord amb el seu plantejament.

Però sí que li he de dir que no estic gens d'acord en el doble joc, el doble joc que practiquen, doncs, vostès. No poden estar criticant sistemàticament les retallades, per exemple, en sanitat i estar exigint la baixada d'impostos, perquè com financem aquests serveis si no és amb impostos? Per tant, o més impostos o més retallades—, no es pot tenir tot, si no és que acabem, doncs, amb l'espoli fiscal a què estan sotmeses les finances de la Generalitat. I aquí vostès en són còmplices, són còmplices d'aquesta espoliació fiscal. Per tant,

si volen abaixar els impostos el que han de fer és donar suport que recuperem els impostos que se'n van a Espanya i no tornen. Això és el que haurien de fer.

Bé, el meu pensament és que el Govern es troba en la disjuntiva de o més retallades o més impostos. En aquest sentit, penso que retallar més seria socialment pitjor que no mantenir, doncs, aquest tipus efectiu de l'impost d'actes jurídics documentats.

Per tant, votaré a favor de l'esmena a la totalitat i en contra de la proposició.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat i d'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passem a la votació de les esmenes a la totalitat presentades.

S'inicia la votació.

Atès que les esmenes presentades han estat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a... es reprèn a...